

BESLUT

Meddelat den 3 december 2015 i Luleå

Dnr 264 LSK2015-99

Klagande

Mona Eriksson, Maria Johansson-Berg m.fl.

Motpart

Komminister Torbjörn Lindahl

Saken

Ämbetsprövning

Domkapitlets beslut

Domkapitlet avskriver ärendet från vidare handläggning.

Redogörelse för ärendet

Den 26 juni 2015 upprättades med anledning av inkomna skrivelser ett tillsynsärende i enlighet med 31 kap. 12 § kyrkoordningen, rörande komminister Torbjörn Lindahl i Luleå domkyrkoförsamling. Sammantaget har sex skrivelser inkommit, varav fyra är anonyma.

Tre anonyma skrivelser inkom den 25 juni 2015. I skrivelserna anfördes huvudsakligen följande. Domkapitlet ska pröva Torbjörn Lindahls lämplighet att utföra prästämbetet utifrån vad han skrivit på sin blogg. På bloggen framkommer mycket respektlöshet mot individer och grupper i samhället. Det framkommer en märklig människosyn. Det Torbjörn Lindahl skriver på sin blogg och uttrycker i media kan också betraktas som mobbing av olika grupper i samhället. En präst ska inte exkludera människor i sociala medier. Torbjörn Lindahl säger öppet att han är kvinnoprästmotståndare samt att han inte vill viga samkönade par. Var och en får ha sina åsikter, men att som präst uttrycka dem öppet är olämpligt. Det upplevs märkligt att en präst inte visar lojalitet mot den kyrka han är anställd i och satt att tjäna. Det upplevs som trolöshet mot huvudman. Torbjörn Lindahl skadar genom sina uttalanden Svenska kyrkans anseende och trovärdighet, samtidigt som många andra får lida för hans skull. Är Torbjörn Lindahls blogguttalanden förenliga med kyrkans grundvärderingar om alla människors lika värde?

Mona Eriksson, pedagog och arbetsledare i Luleå domkyrkoförsamling, inkom den 26 juni 2015 med en skrivelse, vari hon huvudsakligen anförde följande. Hon vill att domkapitlet prövar Torbjörn Lindahls rätt att utöva prästämbetet samt om det är förenligt med prästlöftena att skriva blogginlägg på det sätt han gör i sin egen blogg. Det senaste uppmärksammade blogginlägget med rubriken "Hur fobisk är jag" är bara en i mängden av många där han raljerar över ärkebiskopen, Svenska kyrkan, domkapitlet, organisationsförändringar, mångfaldsdagar, och kyrkans engagemang på Pride. Torbjörn Lindahl hävdar att bloggarna ska läsas och förstås med

"glimt i ögat", men hon tycker att han sågar vår organisation och vår kyrka så ofta att det inte går att missuppfatta. Att göra sig rolig på andras bekostnad och att sedan säga "det förstår ni väl att det var på skoj, det var ironiskt" brukar beskrivas som förlöjligande och påförande av skuld/skam och det är en välkänd härskarteknik. Det hon undrar är om Torbjörn Lindahl förstår konsekvenserna av sitt bloggande, att han i sitt prästämbete sårar kollegor, homosexuella (i och utanför församlingen), transexuella, muslimer, unga tjejer som gjort abort etc. Till skrivelsen bifogade Mona Eriksson ett urval av citat från Torbjörn Lindahls blogg, från tiden mellan den 14 mars 2014 och den 18 juni 2015.

Maria Johansson-Berg, ordförande för kyrkofullmäktige i Luleå domkyrkoförsamling, inkom den 23 juli 2015 med en skrivelse, där hon huvudsakligen anförde följande. Hon vill anmäla Torbjörn Lindahl och begära utredning av hans lämplighet att vara anställd som församlingspräst i Svenska kyrkan i Luleå stift. Att vara anställd innebär att representera arbetsgivaren bland allmänhet, församlingsbor, kollegor och andra medarbetare. Att vara anställd innebär att stå för, och förmedla, arbetsgivarens attityder och förhållningssätt. Att vara anställd innebär att försöka vara så professionell, lojal och ansvarsfull som möjligt. Torbjörn Lindahl brister på alla punkter. Torbjörn Lindahl har i avsevärd mån medvetet skadat det anseende en präst bör ha och arbetsgivaren måste agera nu. Det har gått så långt att samverkan med andra organisationer och verksamheter skadas, eller uteblir, på grund av att församlingens anseende ifrågasätts offentligt, i media, bland aktiva och tongivande församlingsbor och representanter för andra organisationer. Den som står i kyrkans vinningstjänst har ansvar för hur han eller hon bemöter människor. Vid alla former av självavård är det viktigt att den som söker stöd står i centrum. Här brister Torbjörn Lindahl, då han genom sitt agerande inte lyckats behålla ett allmänt förtroende hos människor i Luleå och övriga landet. Den som står i kyrkans vinningstjänst ska respektera var och en som han eller hon möter, så att inte den personliga integriteten kränks. Ingen får diskrimineras. Genom sitt agerande har Torbjörn Lindahl som representant för Svenska kyrkan medvetet kört arbetsgivarens värderingar i botten på den här punkten. I sociala medier som Facebook, Twitter och bloggar är det viktigt att visa gott omdöme, reflektera över hur man uttrycker sig och tänka på att man inte utelämnar enskilda personer. Personliga konflikter och samarbetsproblem ska inte bearbetas på offentliga arenor. I sociala medier är det särskilt viktigt att inte leva ett liv som präst eller diakon och ett helt annat liv på fritiden. Det som uttrycks i sociala medier, ska kunna sägas precis på samma sätt offentligt. Till skrivelsen bifogade Maria Johansson-Berg två skärmdumpar från Torbjörn Lindahls blogg.

Ytterligare en anonym skrivelse inkom den 5 augusti 2015, vari huvudsakligen anfördes följande. Luleå stift kan inte ha anställda som förstör trovärdigheten för hela kyrkan. Torbjörn Lindahl använder sin blogg för att chockera och uttala sig emot Svenska kyrkans förhållningssätt och grundläggande värderingar – alla människors lika värde, religionsdialog och samarbete. Han skriver också mycket om det positiva i katolska kyrkan. Det är omöjligt att fortsätta att använda medlemmarnas avgifter till anställda som inte arbetar utifrån samma uppdrag och förhållningssätt som arbetsgivaren. Det är omöjligt att tillåta en anställd att offentligt sprida desinformation om arbetsgivaren samt att det skulle finnas en kultur av tillåtelse för sådant. Det är omöjligt att ha anställda som menar att de arbetar utanför de lagar och förordningar som gäller för alla andra i Sverige. En anställd som inte kan godta de etiska och moraliska förpliktelser och det arbetssätt som gäller enligt arbetsgivaren bör uppmanas att söka sig till annan arbetsgivare. Till skrivelsen bifogades utdrag ur Torbjörn Lindahls blogg.

Torbjörn Lindahl delgavs skrivelserna allteftersom de inkom och bereddes tillfälle att yttra sig över dem. Den 27 juli 2015 inkom hans första yttrande, vari han huvudsakligen anförde följande. De tre första anmälningarna är anonyma och innehåller endast mycket svepande anmärkningar mot det han under åren antas ha skrivit i sin blogg. Det som påstås i de tre anonyma anmälningarna styrks inte på något sätt med citat eller hänvisningar. Det påstås bara i allmänna

termer att hans skrivande får olika oönskade konsekvenser och det frågas om man får skriva som han gör. Han anser att det i praktiken blir omöjligt att bemöta, då det skulle innebära att svara på helt obestyrkta generaliseringar. Han påstår med bestämdhet att den som läser igenom allt han skrivit i sin blogg inte på minsta sätt skulle kunna finna belägg för att han motsäger aposteln Paulus ord i 1 Kor 13: "Störst av allt är kärleken" eller att han skulle tala mot tanken på alla människors lika värde. Vad gäller urvalet av citat som Mona Eriksson valt att bifoga med sin anmälan, så anser han att det utgör ett så litet urval att dess möjlighet att på ett riktigt sätt spegla bloggen innehåll allvarligt måste ifrågasättas. Han anser inte att de lämnade citaten på något sätt kan göra bloggen rättvisa. Hans blogg som han under åren kallat "Privat blogg för personliga åsikter och allvarliga skämtsamheter", har en mycket större bredd än man kan förledas att tro när man läser Mona Erikssons bilaga. Det är uppenbart att hennes urval enbart är gjort för att framställa hans blogg i så ensidig dager som möjligt – för att sedan denna påstådda ensidighet ska kunna kritiserars. Hans möten med människor från kyrkliga sammanhang har visat honom att det finns många som har en helt annan upplevelse av hans blogg än den som förmedlas genom anmälan. Han möter människor som tackar för hans blogg, som uppmuntrar honom att fortsätta blogga, som säger att den betyder mycket för deras tro och frimodighet samt lovar be för honom och att han ska orka igenom tider av kritik. Då måste det också betyda någonting. Det finns alltså läsare som vid regelbundet läsande av bloggen får en helt annan bild än den som förmedlas i anmälan. Det i anmälan lämnade urvalet citat är ytterst selektivt och visar inte bredden i bloggen. De aktuella citaten kan därför ensamma inte tas som utgångspunkt för en bedömning av bloggen som helhet. Att försöka strypa eller ens ifrågasätta det fria menings- och informationsutbytet mellan fria individer i ett öppet samhälle vore ett häpnadsväckande ingrepp i våra grundlagsskyddade fri- och rättigheter. Det synes som om anmälaren blivit så fylld av iver att agera mot hans blogg att hänsynen till de mest basala demokratiska rättigheter glömts bort. I anmälan påstås att han "sårar" olika grupper i samhället. Vilka formuleringar i bloggen som skulle innebära att han sårar ex. muslimer och unga tjejer som gjort abort konkretiseras dock inte. Enligt anmälan har han skrivit många blogginlägg där han raljerar över ärkebiskopen, Svenska kyrkan, domkapitlet, organisationsförändringar, mångfaldsdagar, och kyrkans engagemang på Pride. Inför detta påstående måste man först ta ställning till om det alls är sant att han "raljerar" i den utsträckning som antyds, men därutöver finns anledning fundera över vad en blogg till sitt väsen är – särskilt en blogg som enligt sin självbeskrivning innehåller "allvarliga skämtsamheter". En blogg är ett forum för snabba, spontana reflektioner över företeelser man stöter på. Med den karaktär som han under alla år gett sin blogg är det självklart att detta ibland framförs även med satir, ironi och skämt – när ett dylikt stilval av författaren ansetts främja budskapet. Detta bör man vara medveten om när man läser bloggen. Det verkar som om det i anmälan vill framföras att kyrkokritik överhuvudtaget, i vilken form och grad som helst, är otillåtet om man är präst i Svenska kyrkan och anställd av en av dess organisationer. Och att närapå vilken kritik som helst skulle innebära att man visar en illojalitet som är otillbörlig. Detta vill han bestämt motsäga. Att framföra kyrkokritik är tillåtet för en präst, och då även för honom. Det minst av skälen att vi är en reformatorisk kyrka, att det är så det fungerar i samhället, att han är förtroendevald samt att det kan finnas djup solidaritet trots ytlig kritik. Hela sitt liv har han varit djupt förankrad i Svenska kyrkan och fostrats till ett liv i kyrkan. Det innebär att han, bildligt talat, verkligen "hör till familjen". När man är i sin egen familj kan man våga säga sin mening om saker och ting ganska bestämt, utan att man upplever att den grundläggande samhörigheten rubbas. Och man kan protestera om någon vill införa ordningar som strider mot de traditioner man alltid haft i familjen. Tvärtom är det för den som är "gäst". I främmande hus uppför man sig artig. Samma sak i kyrkan. Människor som bara har en något ytligare samhörighet med kyrkan, utan den genom årtionden framfostrade samhörigheten i det som är kyrkolivets kärna, gudstjänsten och mässan; den personen kan uppleva att "grundvalarna vacklar" för minsta kritiskt ord. Läser man hans blogg i större delar ska man se att där också finns uttryck för en oerhörd kärlek till det genuina och sanna i Svenska kyrkan. Åtskilliga är de blogginlägg där han talat varmt om glädjen i gudstjänsten och mässan, där han undervisat om högmässan, för att fördjupa människors

förståelse och möjlighet till engagemang. Åtskilliga är de inlägg där han talat om biktens välsignelser och om prästämbetets betydelse. Den som ärligt vill ta till sig av det han skriver om kyrkliga ämnen ska se att hans blogg är djupt solidarisk med kyrkan, i avsikt att vara kyrkans Herre trogen. Till yttrandet bifogade Torbjörn Lindahl samtliga blogginlägg från tiden mellan den 1 januari 2014 och den 24 juni 2015.

Den 6 augusti 2015 inkom Torbjörn Lindahls andra yttrande, vari han huvudsakligen anförde följande. Anmälan från Maria Johansson-Berg innehåller flera opreciserade negativa påståenden om hans arbete som präst. Två gånger sägs att han brister, varav den ena anger att han gör det "på alla punkter". Något konkret exempel på denna brist lämnas dock inte i anmälningstexten, varför det i praktiken blir omöjligt att bemöta. Alla som har någon kunskap om arbetslivets villkor vet, att om en arbetstagare gör något som anses klandervärt och detta "sanktioneras av arbetsgivarens högsta ledning"; då ska kritiken riktas mot ledningen och inte mot arbetstagaren. Hans arbetsgivare är Luleå domkyrkoförsamling. Där är anmälaren själv ordförande i kyrkofullmäktige och därmed formellt församlingens högsta representant. Hela påståendet synes därför vara exempel på en mycket märklig form av självkritik. Att frågan därför skulle föras inför domkapitlet synes helt irrelevant. Vidare skriver anmälaren att den som står i kyrkans vinningstjänst har ansvar för hur han eller hon bemöter människor och vid alla former av själavård är det viktigt att den som söker stöd står i centrum. Här kan han bara instämma. Men när anmälaren skriver att han brister på dessa punkter måste han bestämt ställa mig frågande inför det påståendet. Vad han vet har Maria Johansson-Berg aldrig suttit som vittne vid något själavårdsmöte som han under sin 36-åriga ämbetsperiod tagit emot. Hur Maria Johansson-Berg då kan veta att han brister i att sätta de sökande i centrum framstår som märkligt. Han kan på grund av den prästerliga tystnadsplikten inte säga ett ord om den själavård han under åren eventuellt bedrivit och anmälaren vet absolut ingenting om detta.

Den 7 augusti 2015 inkom Torbjörn Lindahl med ett kompletterande yttrande över Maria Johansson-Bergs skrivelse, vari han huvudsakligen anförde följande. Maria Johansson-Berg skriver i anmälan om det anseende en präst bör ha. Hon skriver att han skadat det. Ett förtroende kan en person ha skadat oavsiktligt eller genom olyckliga omständigheter. Men när Maria Johansson-Berg påstår att han under många år medvetet agerat för att skada det förtroendet protesterar han bestämt. Om Maria Johansson-Berg endast påstått att han agerat på ett sätt som fått den konsekvensen, då hade han kunnat acceptera formuleringen även om han inte delar den uppfattningen; men när Maria Johansson-Berg uttrycker sig som att han medvetet agerat i akt och mening att med flit åstadkomma ett skadat förtroende, då blir det en annan sak. Det åligger Maria Johansson-Berg att visa att ett skadat förtroende varit hans avsikt, annars måste detta betraktas som förtal och ärekränkning. Han förutsätter att domkapitlet lämnar anmälan utan avseende.

Den 7 augusti 2015 inkom också Torbjörn Lindahls yttrande över den senast inkomna anonyma anmälan, vari han huvudsakligen anförde följande. Anmälaren skriver att Luleå stift inte kan ha anställda som förstör trovärdigheten för hela kyrkan. Det håller han helt med om. Att en enskild anställd i Luleå stift skulle kunna förstöra trovärdigheten för hela den världsvida och allmänliga kyrkan framstår dock som otroligt. Det påstås att han använder sin blogg för att chockera. En för honom anonym person kan dock inte ha tillräcklig insikt i de underliggande motiven för hans bloggande. Om man anser att han understundom skriver på ett sätt som väcker reaktioner och om man vill söka motiven därtill så kan svaren lika gärna bli för att väcka, inspirera, stimulera till fördjupade samtal, utmana eller problematisera. Det sägs även att han använder bloggen för att uttala sig emot Svenska kyrkans förhållningssätt och grundläggande värderingar; alla människors lika värde, religionsdialog och samarbete. Inget exempel ges i anmälan och de utdrag ur bloggen som medföljer anmälan är enligt hans mening inte tillräckliga för att bevisa sanningen i denna tes. Dessutom kan det ifrågasättas om just alla människors lika värde och religionsdialog hör till

kyrkans grundläggande värderingar. Kyrkans grund är nämligen inte ett antal värderingar, utan dess tro, bekännelse och lära. Angående de utdrag ur hans blogg som anmälaren bifogar anför han följande. Han påstår med bestämdhet att grundtankarna i hans resonemang stämmer väl överens med de förpliktelser mot Bibeln och Svenska kyrkans bekännelseskrifter som han avlagt vid sin prästvigning. I de meningar som anmälaren markerat bekänner han att han tror att Svenska kyrkan avviker från den rätta vägen genom sina beslut om både kvinnligt prästämbete och vigslar för enkönade par. Att vissa kan tycka att detta är kontroversiellt för en präst kan han väl förstå, men han hävdar bestämt att det är tillåtet att ha dessa övertygelser. I ett annat avsnitt som anmälaren markerat uttrycker han med vardagsspråk att han inte bryr sig om ifall det *anses* att han bryter mot av människor instiftade regler och förordningar när han istället vill efterleva aposteln St. Petrus' ord "man måste lyda Gud mer än människor". Det kan knappast vara klandervärt att försöka efterleva den ledande apostelns ord. Han ber nu domkapitlet notera exakt vad han skriver. Han säger inte att han bryter mot lagar och förordningar, utan att han inte bryr sig om ifall det *anses* att han gör det. Han hävdar med bestämdhet att han i sitt arbete aldrig brutit mot de lagar och förordningar som gäller för alla. I ett annat utdrag utreder han att han aldrig i sin tjänst vägrat utföra något som ålagts honom. Reaktionerna på detta synes bero på att många förväntar sig att alla präster ska utföra vissa specifika arbetsuppgifter, även om det inte finns saklig anledning därtill. Utifrån detta finns ingen kritik att rikta mot honom. Han har hittills alltid gjort vad han blivit ålagd. Vad gäller inlägget om fobier, varav hans ord om hans två första "fobier" citeras, har de senare – där han beskriver sig som Skellefteå-AIK-fob, Kalixofob, pianofob, dammsugofob m.m. – lämnats onämnda. Detta innebär att utdraget inte ger den upplevelse av skämt och satir som av de flesta läsare uppfattats då de läst det kompletta inlägget. Sättet att göra utdraget ur inlägget blir därför falskt och tjänar att medvetet ge en felaktig och skev bild av vad han skrivit. Inget av det som anmälaren anför, vare sig i själva anmälan eller i de bifogade bloggutdragen, är av den karaktären att det bör föranleda någon som helst åtgärd från domkapitlets sida.

Den 6 augusti 2015 inkom Torbjörn Lindahl med en jävsinvändning, vari han anförde jäv mot domkapitelsledamoten Irene Gustafsson. Till skrivelsen bifogade Torbjörn Lindahl bilagor med utdrag från Irene Gustafssons Facebooksida samt en blogg. Domkapitlet beslutade den 10 september 2015 att förklara ledamoten Irene Gustafsson jävig att handlägga och fatta beslut i tillsynsärende dnr 264 LSK2015-99, avseende Torbjörn Lindahl.

Domkapitlets beredningsgrupp beslutade den 18 augusti 2015 att tillsätta en utredningsgrupp i ärendet. Utredningsgruppen träffade den 15 september 2015 Torbjörn Lindahl för samtal. Med honom närvarade också Stig Strömbergsson. Torbjörn Lindahl har vid samtalet huvudsakligen uppgett följande. Han har bloggat sedan slutet av mars 2008. Han har alltid varit beredd på att se sitt bloggande och de åsikter han uttrycker i en annan dager. Han läser ofta om sin blogg i efterhand och rättar kantiga formuleringar. Han äger texten, han kan alltid låta det han skriver debatteras. Om saker kan missförstås, kan han gå in och rätta det. Det har hänt ett antal gånger att personer kontaktat honom och framfört sina synpunkter, vilket lett till att han rättat saker. För några år sedan skrev han ett inlägg som han tog bort när han fick reaktioner från chefen och kollegor. Han är inte främmande för en dialog. När han läser anmälningarna som inkommit till domkapitlet blir det uppenbart för honom att folk egentligen kritiserar honom för att de tycker att han gjort någonting otillbörligt gentemot sin arbetsgivare eller sina arbetskamrater. En sådan fråga ska anmälarna istället lyfta till hans chef. Han och hans chef står i en kontinuerlig diskussion om det han skriver. Hans chef håller inte alltid med om det han skriver, men hon har aldrig någonsin sagt att han skulle ha uttryckt sig på ett sådant sätt att hon skulle ifrågasätta

hans roll, vare sig som präst eller som anställd i Luleå domkyrkoförsamling. De är ganska goda vänner personligen och brukar skämta om det här. Han brukar med skämtsamt ton fråga om hon ska köpa ut honom med ett antal årslöner. Hon brukar säga att hon inte ska göra det, att om han ska bli avskedad måste han skriva någonting mycket värre. De har också diskuterat hans blogg öppet i hela prästkollegiet. Inte heller där har hans chef framfört synpunkter av den allvarlighetsgraden.

Han har aldrig nåtts av kritik att han, genom sin blogg, skulle skada det anseende en präst bör ha. Man ska vara medveten om att antalet läsare på hans blogg är förhållandevis få. Under åtta års bloggande har han två gånger haft toppar med över tusen läsare. Normalt når dock inläggen 60-100 personer. När han träffar församlingsbor för de sällan hans blogg på tal, han tror inte att de känner till den. Bloggen är inte så spridd bland gemene man som man kan frestas tro. Han kallar sin blogg för en privat Kulturblogg för personliga åsikter och allvarliga skämtsamheter. Han anser att det hör till bloggens ton, att den är lite ironisk och skämtsamt. Han påstår att han aldrig gett sig på individer eller speciella grupper. Han har dock tydligt uttryckt sin åsikt i kvinnoprästfrågan. Han är vigd innan 1982, innan samvetsklausulen avskaffades. Han har aldrig raljerat över kvinnliga präster eller kollegor. Han har också tydligt sagt att han står för den gamla synen i äktenskapsfrågan, men han har aldrig skämtat eller skrivit negativt om homoseksuella personer. Han skrev en gång att prästen i Hertsön heter Torbjörn Lindahl och inte kommer att komma ut som Ann-Christine Lindahl. Avsikten var inte att vara ironisk. Han kan i efterhand tycka att det var lite onödigt att använda ett namn som anspeglar på en annans namn. Om han hade uppmärksamats på att det blev personligt, hade han gått in och ändrat på det i efterhand. Han har dock undvikit att göra det nu, eftersom han inte vill att det ska framstå som att han försöker dölja någonting han skrivit. Hans syfte var inte att raljera över personen i fråga, utan han ville belysa det som han tycker är lite tveksamt kring kyrkans engagemang i Pride. De hade bland annat bjudit in prästen Åke Ann-Christin Roxberg som föreläsare. Vad kyrkan då gör är att den erbjuder exakt samma program som RFSL själva kan erbjuda den helgen. Vad är då poängen med kyrkans närvaro? Om kyrkan ska vara där är väl poängen att de säger någonting som ingen annan säger? Det skrev han om förra året. Först i år hörs kritiska kommentarer kring hans skrivning. Vad gäller den senaste kritiserade skrivningen, om fobier, så har han varit tydlig i radio. Det han ville komma åt med inlägget, var att han ogillar att man använder ordet fobi så lättvindigt. Han tycker att han i grunden har en försiktighetsprincip. Han namnger aldrig någon på sin blogg. Han varken skriver om sin arbetsplats eller nämner vad någon har sagt. Han tycker att man ska ha en försiktighetsprincip och han är medveten om den. Man kan diskutera om han använder den i tillräcklig utsträckning. Han vill inte argumentera mot kvinnliga präster offentligt, trots att människor vet om hans hållning. Han måste också kunna vara med i den offentliga debatten.

Prästlöftena. Han tycker att han får kyrkan att bli uppbyggd genom de inlägg han gör i sin blogg. Det uttalandet bygger han på de reaktioner han får. Sedan ska man vara medveten om att han skriver mycket som inte har med kyrkan att göra. Han menar ändå att om man läser hans blogg hittar man sida upp och sida ner där han försvarar prästämbetet, högmässan, dopet, nattvarden och att man ska vara kvar i Svenska kyrkan. Det finns ett oerhört försvar för kyrkan. Det är lätt för oss att vara kortsiktiga. Om man kritiserar en företeelse i kyrkan idag är det lätt att uppfatta det som att man är emot kyrkan. Om man istället ser på det ur ett kyrkohistoriskt perspektiv hamnar det i en annan dager. Kyrkan svänger hit och dit. Det gäller att ha ett längre perspektiv. Svenska kyrkan är så mycket mer och så mycket större än den kyrka som tar sig uttryck idag. Då tror han faktiskt att han på ett djupt och lojalt sätt står för det som är Svenska kyrkan. Han har alltid försvarat det som är det centrala i kyrkolivet.

Hans syfte med bloggen är inte att förkunna Guds ord. Han vill på ett enkelt och vardagligt sätt dela med sig av sitt liv och sprida vissa tankar och lärdomar. Hans förkunneelse kommer till uttryck när han står i predikstolen. Han har då inte brutit mot läran eller bibeln. Det faktum att

han bloggat i över sju år och aldrig blivit anmäld och att det nu kommit flera anmälningar under kort tid, varav flera likartade i sina formuleringar, gör det svårt att undvika tanken att en grupp människor intensivt och kortvarigt präglats av samma tankeinnehåll, som lett till att de reagerat just nu. Hade det funnits en kontinuerlig kritik, hade det kommit upp för årtal sedan. Detta är en kampanj. I en annans blogg har människor uppmanats att anmäla honom, och det var direkt efter det som anmälningarna kom. Han har svårt att ta dessa anmälningar som ett uttryck för kontinuerlig kritik mot hans blogg. Besökstalet ökade direkt efter inlägget om fobier, eftersom det uppmärksammades i sociala medier. Endast en kritisk kommentar till inlägget skrevs dock på hans blogg. De allra flesta som lockades till bloggen läste och undrade vad det där var att bry sig om. Det är så han måste tolka det. Den överväldigande delen av kommentarerna, både via bloggen och på andra sätt, har varit positiva och stöttat honom. Det väller in positiva kommentarer. I mitten av augusti gjorde han en lista över kommentarer och hälsningar han fått. Han kunde summera det till två negativa kommentarer och mer än en A4-sida med positiva kommentarer.

Blogginlägget i juni 2015 handlade inte om homosexuella. Han skrev om ordet fobi. År 2009 skrev han däremot om sin syn på homosexualitet, utifrån en debatt han då hade med en annan präst. Ju mer han stött på frågan, desto mer förståelse har han fått för människors situation. Han har aldrig skrivit negativt om homosexuella personer, han är noggrann på den punkten. Han har vänner och släktingar som är homosexuella. Om läsaren tolkar in en negativ ton i det han skriver om homosexuella, tycker han att det är en aning överkänsligt. Om han ger stöd eller positiv respons för någon form av livs- eller vägval, såsom att leva i celibat om man är homosexuell, skulle det vara ohållbart om detta tolkades som att de övriga livsvalen kritiserades.

Förra året skrev han om Pride. Under en väldigt kort tid inträffade tre saker. Dels kom församlingsbladet ut, med bilder på ett lesbiskt gift par. Det väckte upprördhet hos många, att det blev kyrkans förblivande budskap i tiden före påsk, då det kunde ha handlat om Kristi död och uppståndelse. Dels ägde Pridefestivalen rum och dels sändes Uppdrag granskning, där ett antal präster lockades i fällan med falska själavårdssamtal. De präster som granskades i programmet hade tidigare skrivit på en lista där de reserverade sig mot beslutet om kyrklig välsignelse av partnerskap. Prästerna var dessutom aktiva i nomineringsgruppen Frimodig kyrka, vilket han också själv är. Allt detta skedde inom loppet av en och en halv månad. Han hade därför svårt att skilja det lokala engagemanget från homorörelsens våg över hela samhället. Alla skulle inrutas efter exakt samma mönster, som en kollektiv åsiktsregistrering, och alla med en annan uppfattning skulle tryckas till. Detta behövde han få protestera mot. Han kan erkänna att han kommenterat den lokala församlingens engagemang kring Pride på ett sätt han dittills egentligen inte velat göra på bloggen. Han har inte velat kommentera sin egen arbetsplats. Här blev dock församlingens engagemang bara en del av någonting som välldes över hela samhället. Det var svårt att säga någonting om detta i allmänhet, utan att det påverkade den lokala församlingen. Det som stör honom är inte att RFSL driver sina frågor och kämpar för sina medlemmars rättigheter och möjligheter, utan att det kommer bakvägen. Så fort någon uttrycker sig negativt eller tveksamt blir den tvungen att avgå. Den typen av attityd, när homorörelsen i vidare mening blir så totalitär att den ska trycka bort allt annat än det som är politiskt korrekt, kommer han alltid att kämpa emot. Åsiktsbegränsning och ett totalitärt samhällsklimat där vi inte får yttra oss öppet kommer han alltid att ogilla. Det har ingenting med homosexualitet att göra, men det finns en politisk kraft i den här rörelsen som vill lägga locket på om människor tycker någonting annat. Det gillar han inte.

Domkapitlet inhämtade den 13 november 2015 ett yttrande från Torbjörn Lindahl, med anledning av hans blogginlägg den 21 juli 2014, vari han skrivit att "när nya kvinnliga ärkebiskopen börjar

viga biskopar (även om dom är män) kommer vi få in ytterligare en tvivelsanledning på vår kyrkas ämbetes äkthet och därmed på vår kyrkas äkthet. En del tycker inte att dylikt (det som har med s k apostolisk succesion att göra) är särskilt viktigt, men för mig har det blivit allt viktigare och framför allt ser jag det som en av de rikedomar vår kyrka ägt som vi inte i onödan ska förlösa". Domkapitlet ville med anledning av inlägget att Torbjörn Lindahl skulle klargöra hur han ser på frågan att Svenska kyrkans ärkebiskop, som är kvinna, viger biskopar, dvs. om han anser dessa vigningar vara giltiga. Den 14 november 2015 inkom Torbjörn Lindahl med yttrande, vari han huvudsakligen anförde följande. Domkapitlet har genom sin fråga infört ett begrepp som inte finns i hans bloggtext, nämligen begreppet giltighet. Han förstår inte varför han ska kommentera ett uttryck som han själv inte använt. Om domkapitlet har att pröva huruvida han avvikit från kyrkans lära, så måste väl domkapitlet fokusera på något som han faktiskt tidigare uttalat. Vad han just nu "anser" om något som han i egen text inte berört, kan i sammanhanget inte vara väsentligt eftersom man enligt västerländsk rättstradition bara kan dömas för sina handlingar, inte för sina tankar. Han kan därför bara uppmana domkapitlet att ännu en gång läsa igenom aktuell bloggtext och se vad han faktiskt skriver och inte tolka in något som han inte skriver.

Vid domkapitlets sammanträde denna dag har Torbjörn Lindahl beretts tillfälle att närvara. Han har inställt sig tillsammans med Stig Strömbergsson. Torbjörn Lindahl har vid sammanträdet inte önskat tillägga någonting till eller kommentera någonting i domkapitlets utredning.

Kyrkorättslig reglering

Domkapitlet får enligt 31 kap. 12 § kyrkoordningen förklara en präst obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst, besluta om provotid för fortsatt behörighet eller tilldela prästen skriftlig erinran, om prästen:

1. har brutit de löften som han eller hon har givit vid vigningen,
2. har brutit sin tystnadsplikt i fråga om sådant som han eller hon har fått veta under bikt eller enskild själavård,
3. på grund av sjukdom eller av annan liknande anledning har förlorat förmågan att rätt utöva vigningstjänsten, eller
4. genom brottslig gärning, på grund av sitt levnadssätt eller på annat sätt i avsevärd mån har skadat det anseende en präst bör ha.

Om domkapitlet beslutar om provotid ska den pågå tre år. Om prästen under provotiden på nytt visar sig olämplig för sitt uppdrag ska han eller hon förklaras obehörig.

Kyrkoordningens bestämmelser ska tillämpas så att rätt och rättvisa råder. Vid tolkningen och tillämpningen av kyrkoordningens bestämmelser bör därför de principer gälla, som är vedertagna för samhällets rättsordning i övrigt. Vid handläggningen av ett ärende om eventuell obehörighetsförklaring av präst, bör de grundläggande principer som gäller på det straffrättsliga området i stor utsträckning tjäna som vägledning för en rättssäker handläggning, såsom legalitetsprincipen, presumtion om den misstänktes oskuld och objektivitetsprincipen.

Svenska kyrkan bejakar att det inom kyrkan kan rymmas olika syn på äktenskapet. Läronämnden har betonat att det i samhällen världen över, i den världsvida kristenheten och därmed också i Sverige och i vår kyrka, finns olika uppfattningar om det teologiskt riktiga i att bejaka samkönade relationer. Läronämnden har understrukit att frågorna är både centralt teologiska och personligt

engagerande. Eftersom de berör många människors liv och identitet måste de behandlas med en kombination av klargörande analys och inlevelsefull omsorg. Läronämnden har konstaterat att det skett en utveckling av Svenska kyrkans syn på homosexuella relationer. Det tillhör de etiska frågornas karaktär att de måste bearbetas i varje ny situation, eftersom etiken vägleder våra handlingar i en konkret verklighet. I detta sker alltid ett samspel mellan samhälleliga förhållanden och kyrkans teologiska reflektion. Läronämnden har vidare konstaterat att det rent läromässigt är möjligt att acceptera samkönade äktenskap, men att Svenska kyrkan även fortsättningsvis rymmer olika uppfattningar i frågan om huruvida samkönade äktenskap är förenliga med Svenska kyrkans tro, bekännelse och lära (se Ln 2009:12y).

Av 4 kap. 3 § äktenskapsbalken (1987:230) framgår att den som är behörig vigselförrättare inte är skyldig att förrätta vigsel. Av lagens förarbeten kan utläsas att vigselförrättare inom trossamfund inte har någon författningsreglerad skyldighet att viga vare sig en kvinna och en man eller ett par av samma kön som enligt äktenskapsbalken har rätt att ingå äktenskap. Om en sådan skyldighet ska föreligga, måste den vara bestämd i den ordning som gäller inom trossamfundet. Frågan är således inomkyrklig (se SOU 2007:17 samt prop. 2008/09:80 s. 22). Kyrkostyrelsen behandlade därför frågan om en eventuell reglerad "väjningsrätt". Kyrkostyrelsen menade att det inte borde finnas någon i kyrkoordningen inskriven "väjningsrätt", men tog samtidigt ställning för att ingen ska tvingas att viga par av samma kön. Kyrkostyrelsen konstaterade att det inte heller tidigare hade funnits någon absolut vigselplikt för dem som är anställda som präster i Svenska kyrkan. Istället måste personliga övertygelser, som inte delas av alla men som ändå ryms inom ramen för Svenska kyrkans tro, bekännelse och lära, hanteras på ett pastoralt klokt sätt av kyrkoherden, utan stöd av några särskilda bestämmelser i kyrkoordningen (se KsSkr 2009:6 s. 32-34).

Enligt de vigningslöften som gällde vid tidpunkten för Torbjörn Lindahls prästvigning 1979 lovade prästen bland annat att efterleva kyrkans lag och ordning, bevisa sina förmän skyldig lydnad och villigt efterkomma vad denne blev ålagd samt att så ställa sitt leverne att det varder till föredöme för var man och ingen till anstöt. I de enligt 1986 års kyrkohandbok numera föreskrivna vigningslöftenas motsvaras detta närmast av att prästen lovar att följa vår kyrkas ordning och förverkliga sin kallelse med Kristus som förebild samt leva så bland människor att han eller hon blir vittne om Guds kärlek och om försoningens hemlighet. Med de av 1987 års kyrkomöte antagna vigningshandlingarna avsåg kyrkomötet inte att göra någon ändring i sak av prästlöftenas i förhållande till tidigare ordning (jfr CsSkr 1987:4, KE 8).

Svenska kyrkans överklagandenämnd har i beslut (ÖN 11/01) konstaterat att uppdraget som präst i Svenska kyrkan sedan år 1959 är öppet för både kvinnor och män. Den s.k. samvetsklausulen avskaffades år 1983. Någon övergångsbestämmelse som gav dem som har en annan uppfattning i ämbetsfrågan rätt att vägra tjänstgöring för att undvika samarbete med kvinnliga präster infördes inte (jfr bet. KU 1981/82:22 s. 3 f.). Läronämnden har uttalat bland annat följande. "Enligt Svenska kyrkans bekännelse och lära är det kännetecknande för kyrkan att det finns ett ämbete. Detta behövs för att evangeliet skall förkunnas och sakramenten utdelas så att människor får den rättfärdiggörande tron (Augsburgska bekännelsen, artikel V). Utformningen av ämbetet kan dock skifta och är i den meningen en ordningsfråga. Men bakom beslutet att även kvinnor får vigas till präster i Svenska kyrkan låg ett ställningstagande i fråga om kyrkans bekännelse och lära, nämligen att det är förenligt med den evangelisk-lutherska bekännelsen att införa en sådan ordning. Det är teologiskt och pastoralt grundläggande att kvinnor och män vigs och tjänstgör som ämbetsbärare. Olika uppfattningar om utformningen av ämbetet ryms inom Svenska kyrkan. Samtidigt är det klart att Svenska kyrkan har endast en gällande ordning. Till denna hör att kvinnor och män kan och får utföra alla de uppgifter som ligger i uppdraget att vara präst. Vigningslöftet innebär ett löfte att följa denna ordning. Ordningsfrågan blir en bekännelsefråga, om giltigheten i vigung och sakramentsförvaltning görs

beroende av prästens person. Svenska kyrkan godtar i fråga om giltigheten inte två uppfattningar som förenliga med sin bekännelse. Det är därför från läromässig synpunkt riktigt att endast de personer som bejakar giltigheten i såväl kvinnors som mäns vining och sakramentsförvaltning får prästvigas. Det innebär att en prästkandidat skall vara beredd att fullt ut tjänstgöra med andra präster i gudstjänster och andra sammanhang. Svenska kyrkan vill bevara enheten i sin bekännelse och sitt gudstjänstfirande. Kyrkans enighet på denna vitala punkt är viktig för hennes trovärdighet och mission. Läronämnden vill till dessa slutsatser i tidigare yttranden även framhålla följande. Det som sagts ovan är relevant också för alla präster i tjänst, särskilt för präster i arbetsledande befattningar. För kyrkans enhet är det viktigt att alla ämbetsbärare skall kunna tjänstgöra tillsammans i gudstjänsten och på så sätt manifesteras och få näring för den gemensamma bekännelsen. Det står inte den enskilde ämbetsbäraren fritt att själv välja konsekvenserna av sin uppfattning för utövandet av uppdrag i kyrkan. Kyrkans gemensamma ordning är överordnad ämbetsbäraren." (Ln 1997:3.)

Ett av kyrkans vigningslöften rör lojalitet och solidaritet. Lojaliteten avser Svenska kyrkan och hennes ordning. Ytterst gäller den Kristus. Solidariteten kommer till uttryck i prästens förhållande till stift, församlingar och medarbetare av olika kategorier. Prästen ansvarar inför biskop och domkapitel för hur denne förvaltar sitt uppdrag och ska vara lojala mot sina närmaste ledare och arbetsledare. Lojaliteten och solidariteten hör nära samman, men innebär inte ett krav på uniformitet. Löftet svarar mot den naturliga förväntan att prästens tolkning av sitt kyrkliga uppdrag ska präglas av fasthet, ödmjukhet, beredvillighet och samarbetsvilja. Kristus själv är förebilden. Löftet om lojalitet och solidaritet får en rad praktiska konsekvenser. I församlingen har prästen det krävande ansvaret att med ödmjukhet tolka solidaritetskravet så att splittring och gruppbildningar undviks och kärlek och sammanhållning befordras. Om motsättningar hotar har kyrkan rätt att av dem förvänta öppenhet och villighet till samtal, samförstånd och förlikning i medvetande om att de är församlingens tjänare. Det är uttryck för en rätt solidaritet, som kan gagna församlingens enhet och sammanhållning, att i en ödmjuk och positiv anda ge och ta emot saklig kritik. Ett annat vigningslöfte rör trovärdighet. Kyrkans uppdrag är att förkunna evangelium i såväl ord som handling. Detta vigningslöfte fokuserar livshållningens vittnesbörd. Det bekräftar att gärningarna i sig vittnar. Prästen ska återspegla Guds kärlek och ge försoningen vidare till andra och ska därför leva så att kyrkans trovärdighet inte ifrågasätts. Som *Verbi Divini Minister*, det gudomliga ordets tjänare, är det prästens uppdrag att stå i tjänst hos Kristus och tas i anspråk för förvaltningen av nådemedlen. Därför är det viktigt att liv och lära korresponderar så att prästen med sin person inte döljer Kristus. Kyrkans förväntan på alla vigda tjänare är att orden, handlingarna och livshållningen ska tala samma språk. Deras privatliv är endast i begränsad mening ett privat liv. Kyrkans anseende får inte skadas och hennes trovärdighet inte komprometteras. Det gäller i förhållande till såväl skrivna som oskrivna lagar. Prästens privatliv och tjänst hör alltså samman. Prästen ska möta människor på ett sätt som väcker förtroende såväl för denne själv som för kyrkan (se *Kallad till diakon och präst i Svenska kyrkan*, Biskopsmötet 2014, sid. 47-51).

Genom bestämmelser i våra grundlagar – regeringsformen, tryckfrihetsförordningen och yttrandefrihetsgrundlagen – är varje svensk medborgare gentemot det allmänna tillförsäkrad rätt att i bl.a. tryckta skrifter och tekniska upptagningar offentligen få uttrycka åsikter och känslor och i övrigt lämna uppgifter i vilket ämne som helst, allt för att säkra ett fritt meningsutbyte, en fri och allsidig upplysning och ett fritt konstnärligt skapande. Det är angeläget att det inom Svenska kyrkan finns stora möjligheter att föra en fri och öppen debatt angående olika företeelser inom kyrkan och om innehållet i kyrkans tro och lära. Även om Svenska kyrkan och dess organisatoriska delar inte är organ för det allmänna, bör principerna i grundlagarna iakttas även av kyrkans organ. Kyrkoordningen uttrycker en förväntan om att alla som har ett uppdrag i kyrkan är trogna mot Svenska kyrkans lära och ordning. När det gäller dem som vigts till präster, diakoner och biskopar ställs dock högre krav på ett omdömesgillt agerande och lojalitet till det

gemensamma. Det måste därför finnas vissa gränser för vad som är möjligt för en innehavare av kyrkans viningstjänst att uttrycka muntligen eller i tryckta skrifter och tekniska upptagningar. Det står öppet för den som är vigd till kyrkans tjänst att i olika sammanhang väcka debatt och reflektera kring kyrkans tro och lära samt olika företeelser inom kyrkan. Det är viktigt att denna möjlighet inte begränsas mer än vad som krävs för att upprätthålla respekt för kyrkans tro och lära, för kyrkans ordning och för de avgivna vigningslöftena. Det kan tilläggas att det i debattartiklar och andra texter publicerade med hjälp av tekniska upptagningar ibland används ordval och uttryck som kan vara överdrivna och polemiska men som kan tolereras beroende på i vilket sammanhang de förekommer (se Överklagandenämndens beslut 1/2015, 34/2014 samt 14/2012).

Domkapitlets bedömning

Domkapitlet konstaterar inledningsvis att dess uppdrag, att utöva tillsyn över stiftets församlingar och pastorat liksom viningstjänstens innehavare, innebär att domkapitlet inte är bundet att enbart granska de blogginlägg som anmälts till domkapitlet. Domkapitlet har, med anledning av anmälningarna, valt att granska Torbjörn Lindahls blogginlägg från den 1 januari 2014 fram till och med den 20 september 2015. Domkapitlet har nu att pröva om Torbjörn Lindahl brutit mot de löften han avgivit vid viningen och/eller i avsevärd mån skadat det anseende en präst bör ha.

Torbjörn Lindahl har uttalat kritik mot att församlingarna i Luleå engagerat sig i Pridefestivalen och förklarat detta med att han inte anser att Svenska kyrkan ska ställa sig bakom, som han uppfattar det, den politiska agenda som RFSL driver. Han har vidare uttalat kritik mot att Luleå domkyrkoförsamling delat ut kondomer vid Pridefestivalen, mot utformningen av ett visst nummer av församlingsbladet "Kyrknyckeln" samt mot bl.a. kyrkokansliets hantering i anledning av ett visst avsnitt av teveprogrammet "Uppdrag Granskning". Dessa uttalanden ryms inom den fria och öppna debatt som finns inom Svenska kyrkan.

Den 16 juni 2015 har Torbjörn Lindahl skrivit om fobier i sin blogg. Hans formuleringar ger inte vid handen annat än att han gett uttryck för sin uppfattning att ordet "fobi" används på ett vårdslöst sätt. Påståendet att han faktiskt utgett sig för att vara "homofob" eller "islamofob" har inte täckning av texten, utan torde ha sin grund i lokaltidningarnas presentationer av denna. Det kan inte anses visat att Torbjörn Lindahl insett vilka reaktioner blogginlägget skulle väcka. Domkapitlet kan inte lämna Lindahls invändning om att blogginlägget var en ironisering av ordet fobi utan avseende. Domkapitlet gör bedömningen att debatten kring och tolkningarna av Torbjörn Lindahls blogginlägg den 16 juni 2015 till viss del kommit att baseras på vad människor *tror* att han skrivit i sin blogg, snarare än det han faktiskt skrivit. Det är också möjligt att anmälarna inte enbart reagerat på vad Torbjörn Lindahl anförde i sin blogg, utan även på att en präst i Svenska kyrkan kan hysa de uppfattningar som han gör.

Vad gäller de åsikter som Torbjörn Lindahl ger uttryck för i fråga om samkönade äktenskap samt ämbetsfrågan konstaterar domkapitlet följande. Torbjörn Lindahl uttrycker sina åsikter starkt och tydligt genom bloggen. Som redogjorts för ovan, har han dock uttryckt åsikter som är tillåtna. Vad gäller vigsel av samkönade har konstaterats att Svenska kyrkan rymmer olika uppfattningar i frågan om samkönade äktenskap är förenliga med Svenska kyrkans tro, bekännelse och lära. Svenska kyrkan är en trosgemenskap, vilket inte nödvändigtvis behöver betyda att det råder åsiktsgemenskap. Detta oaktat så är Torbjörn Lindahls uppfattning i frågan om samkönade äktenskap grundlagsskyddad, vilket gör att möjligheten att begränsa honom i detta avseende är i princip obefintlig när åsikten uttrycks i ord. Däremot får enskilda individer eller utpekade grupper av människor inte drabbas av det som skrivs, vilket även är straffrättsligt reglerat.

Vad gäller frågan om ämbetssyn står klart att Svenska kyrkan endast har en gällande ordning, nämligen att kvinnor och män kan och får utföra alla de uppgifter som ligger i uppdraget att vara präst. Vigningslöftet innebär ett löfte att följa denna ordning. Svenska kyrkan godtar i fråga om giltigheten endast den uppfattningen som förenlig med sin bekännelse. Det är därför från läromässig synpunkt riktigt att endast de personer som bejakar giltigheten i såväl kvinnors som mäns vigning och sakramentsförvaltning idag får prästvigas. Torbjörn Lindahl prästvigdes dock redan 1979. Då gällde den s.k. samvetsklausulen alltså, vilket gjorde att även kvinnoprästmotståndare kunde vigas till ämbetet. Däremot kan inte heller de som vigdes då idag vägra att fullt ut tjänstgöra med kvinnliga präster, i gudstjänster och andra sammanhang. Detta bygger på vigningslöftet om att följa vår kyrkas ordning. Något påstående om att Torbjörn Lindahl skulle ha vägrat sådan tjänstgöring har heller inte framkommit i ärendet.

Även med beaktande av Torbjörn Lindahls rättigheter bedömer domkapitlet att vissa av hans uttalanden är olämpliga ur ett pastoralt perspektiv, såsom användandet av ordet "Gaystapo" samt uttalandet att han inte avser att komma ut som Ann-Christin Lindahl. Det sistnämnda har knappast kunnat uppfattas som annat än en hänsyftning på en konkret person. Han har vidare i två inlägg uttalat tvivel på Svenska kyrkans ämbetes äkthet och därmed på kyrkans äkthet, med anledning av att en kvinnlig ärkebiskop nu viger biskopar. Detta anmärkningsvärda agerande, att en präst i Svenska kyrkan offentligt sätter kyrkans äkthet i tvivelsmål, måste också betraktas som olämpligt. För detta kan Torbjörn Lindahl inte undgå kritik. Det bör rimligen ha varit uppenbart för Torbjörn Lindahl att formuleringarna varit olämpliga och att de kunnat uppfattas såsom stötande av läsarna. Vid en proportionalitetsbedömning där Torbjörn Lindahls olämpliga formuleringar vägs mot hans yttrandefrihet finner dock domkapitlet att formuleringarna i bloggen inte kan bedömas vara av sådan allvarlig art, att Torbjörn Lindahl därigenom ska anses ha brutit mot 31 kap. 12 § kyrkoordningen. Domkapitlet vidtar därför inte någon ytterligare åtgärd i ärendet. Domkapitlet vill dock betona att dess tillsynsansvar fortgår och att uppföljning kommer att ske genom biskopens och domkapitlets tillsyn.

Vad gäller Maria Johansson-Bergs anmälan, vari hon begär att domkapitlet utreder Lindahls lämplighet som anställd, ankommer det inte på domkapitlet att pröva de arbetsrättsliga frågorna som där görs gällande. Dessa frågor ska handhas av arbetsgivaren, Luleå domkyrkoförsamling. Domkapitlet lämnar därför Maria Johansson-Bergs anmälan utan avseende.

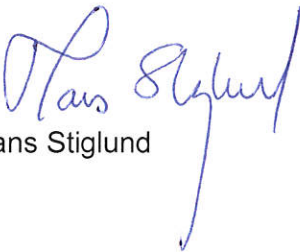
Med dessa uttalanden avskrivs ärendet från fortsatt handläggning.

Rätt att överklaga domkapitlets beslut har enbart den präst som berörs av beslutet, om beslutet gått denne emot. Då beslutet i förevarande fall saknar rättsverkan anses det inte ha gått Torbjörn Lindahl emot och ett överklagande kan således inte tas upp till prövning av Svenska kyrkans överklagandenämnd. Skälen för ett beslut kan inte överklagas.

I avgörandet har deltagit biskop Hans Stiglund (ordf.) samt ledamöterna och tjänstgörande ersättarna Anna Hjärtberg Wernqvist, Ingrid Holmström Pavval, Signild Norrman, Åke Lundgren, Anders Pettersson och Gunnel Lagerkvist. Beslutet är enhälligt.

Övriga närvarande: ersättaren Thommy Bäckström, assistenten Maria Berg samt domkapitlets sekreterare Heidi Stenberg. Såsom föredragande (ej närvarande under överläggning och beslut): ledamöterna Hans Brusewitz och Eva Ersson, därutöver komminister Torbjörn Lindahl samt Stig Strömbergsson.

På domkapitlets vägnar,

Hans Stiglund

Heidi Stenberg

Kopia till:

- Komminister Torbjörn Lindahl
- Kyrkorådet i Luleå domkyrkoförsamling
- Mona Eriksson
- Maria Johansson-Berg